

KLUB POSLEDNÍ NADĚJE

(Dallas Buyers Club)

Režie Jean-Marc Vallée

Informace o filmu

KLUB POSLEDNÍ NADĚJE

Synopse

Obyčejný chlapík, který má daleko k dokonalosti, se pouští do bitvy o svůj život v nejistých časech Ameriky osmdesátých let. KLUB POSLEDNÍ NADĚJE vypráví skutečný životní příběh Rona Woodroofa v režii Jean-Marca Vallého podle původního scénáře Craiga Bortena & Melisy Wallackové. Matthew McConaughey (držitel ceny Spirit) ztvárnil postavu muže, jehož vlastní zájmy přerostly v něco mnohem většího a důležitějšího.

Rodák z Texasu, Ron Woodroof, je elektrikář a příležitostný jezdec rodea. Píše se rok 1985 a Ron se oddává lehkomyšlnému a bezstarostnému životu. Ale jeho svět se zhroutí v momentě, když se od lékařů dozvídá, že je HIV pozitivní a zbývá mu pouhých 30 dnů života. Ron však nehodlá takový rozsudek smrti přijmout.

Když jeho vlastní, podrobný průzkum odhalí nedostatek schválených léčebných postupů i léků v USA, rozhodne se odjet do Mexika. Tam se dozvídá o alternativních možnostech léčby a začne léky pašovat přes hranice do své země. Provokuje tak lékařskou a vědeckou komunitu včetně jeho starostlivé lékařky, Dr. Eve Sakové (Jennifer Garnerová, držitelka ceny SAG).

Ron, který je outsiderem v gay komunitě, najde zvláštního spojence v Rayon (Jared Leto, držitel ceny Gotham Independent Film Award), transsexuálovi, který má stejnou touhu po životě i stejnou diagnózu. Naštěstí Rayon sdílí Ronova podnikatelského ducha a tak spolu začnou hledat cestu, jak se vyhnout vládním sankcím namířeným proti prodeji neschválených léků a doplňkům stravy. Založí spolu „Dallas Buyers Club“, kde HIV pozitivní pacienti platí měsíční členské příspěvky a za to získávají přístup k zásobám nových neoficiálních léků. Hluboko v srdci Texasu se takto vzniklá komunita stejně postižených a často zoufalých lidí rychle rozrůstá a sílí. Ron už není jen pašerákem léků, stává se i bojovníkem za důstojnost, vzdělání a společenské přijetí HIV pozitivních pacientů. A tak díky své snaze o přežití, Ron,

samotář z Texasu, žije naplno jako nikdy předtím, v čase, kdy již měl být spolehlivě a dávno mrtvý.

Focus Features a Truth Entertainment uvádí film Jean-Marca Vallého z produkce Voltage Pictures/R² Films/Evolution Independent. Klub poslední naděje. V hlavní roli: Matthew McConaughey. Dále hrají: Jennifer Garner a Jared Leto. Herecké obsazení: Kerry Barden, Paul Schnee a Rich Delia. Kostýmy: Kurt and Bart. Střih: John Mac McMurphy, Martin Pensa. Výprava: John Paino. Kamera: Yves Bélanger, CSC. Koproducent: Michael Sledd, Parry Creedon. Výkonný producent: David Bushell, Nathan Ross, Tony Notargiacomo, Joe Newcomb, Nicolas Chartier, Zev Foreman, Logan Levy, Holly Wiersma, Cassian Elwes. Producent: Robbie Brenner, Rachel Winter. Scénář: Craig Borten & Melisa Wallack. Režie: Jean-Marc Vallée. Distribuce: Focus Features.

KLUB POSLEDNÍ NADĚJE

Jak film vznikl

Cesta do Dallasu

Ron Woodroof podlehl komplikacím způsobeným AIDS v září roku 1992. Sedm let před tím mu bylo dáno 30 dnů života.

Měsíc před Woodrofovou smrtí se scénárista Craig Borten vydal na cestu z Los Angeles do Dallasu v Texasu, aby se s Ronem osobně setkal, a aby se pustil do práce na filmovém scénáři, který by Ronův příběh odvyprávěl. Nakonec to trvalo dalších 20 let, než se KLUB POSLEDNÍ NADĚJE dostal na filmové plátno.

Bortena zajímal Ronův příběh i Dallas Buyers Club od chvíle, kdy ho na něj poprvé upozornil jeho známý. Ron byl diagnostikován jako HIV pozitivní v roce 1985. Obecné povědomí o rostoucí hrozbě AIDS v USA bylo v té době již na vrcholu. Nemoc kosila národní gay komunitu již 4 roky; Ron, záletník a macho elektrikář, byl jedním z miliónů lidí, kteří vnímali AIDS pouze jako „nemoc gayů“.

Ve svých 35 letech se hrdý Texasan ocitl v situaci, kdy se mu jeho přátelé vyhýbali a kdy byl vyloučen ze společnosti. Umíral a byl na mizině. Přesto byl rozhodnutý přežít a navzdory nepřízni osudu to dokázal, nabral novou sílu a pomohl zachránit životy druhých.

Za sedm let od stanovení jeho diagnózy se z Rona stala chodící encyklopedie antivirotik, farmaceutických testů, patentů i předpisů FDA (Úřad pro kontrolu potravin a léčiv) a soudních rozhodnutí. Bojoval za práva pacientů, včetně práva pro přístup k alternativní léčbě a lékům.

Borten napsal mnoho dopisů, které zůstaly bez odezvy. Nakonec do kanceláře Dallas Buyers Clubu zatelefonoval. Ron zvedl telefon a řekl scénáristovi, aby ho navštívil hned následující den.

Borten měl pocit, že příběh homofóbního kovboje, který se najednou a neuvěřitelným způsobem ocitl na přední linii pandemie AIDS, byl hluboký a unikátní. Scénárista vzpomíná: „Čím více jsem se dozvídal, tím více mě to přitahovalo. Nejvíce mě zaujala skutečnost, že máte tohoto extrémně bigotního muže s předsudky, které mu později jeho nejlepší přátelé předhazují – ale postupem času, jak se jeho postava mění, pochopí, co skutečné přátelství opravdu znamená. Ti, kteří ho přijmou a podporují, jsou HIV a AIDS pacienti, téměř všichni jsou gayové.“

„Máte tady někoho, kdo dostal rozsudek smrti, ale on situaci obrátí a udělá nová zjištění. Během tohoto procesu se změní a pomůže ostatním lidem. Každý, komu se podaří překonat všechny překážky, je pro mě inspirující a to Ron byl. Díky tomu se stal lepším člověkem.“

Borten strávil s Ronem několik dní. V Dallas Buyers Clubu nahrál jejich rozhovor na diktafon, dohromady zaznamenal více jak 20 hodin audio materiálu.

Snaha odvyprávět Ronův příběh započala svou vlastní nečekanou cestu až po jeho smrti. Jednalo se o příběh, kde vlastní záchrana a osobní zájem přežít, přerostl v něco mnohem většího a ve prospěch všech. Borten pokračoval v získávání podkladů a psaní scénáře. Když se cítil být jistý, že odvyprávěl Ronův příběh dobře, nabídl scénář své blízké přítelkyni, producentce Robbie Brennerové, aby si ho přečetla.

“Okamžitě jsem se do příběhu zamilovala,” říká Brennerová. „Jak neobyčejnou cestou Ron prošel. Je to velice lidský příběh na mnoha úrovních. Díky tomu, kým Ron byl, jak byl vychován a odkud pocházel, měl vůli vyslovit pochybnosti a vypořádat se s nepřízní osudu a osobní tragédií. Když dostal AIDS, byl schopný podívat se na svůj život jinak; změnil jeho průběh, ovlivnil ostatní lidi a pomohl jim. Přitom se o to nesnažil ze všech sil. Jen se snažil přežít.

“Scénář mi připomněl filmy, které mám ráda, a které pro mě byly důležité. Řekla jsem Craigovi, že ten film chci produkovat.“

To bylo v roce 1997, Brennerová byla tehdy vedoucí výroby v jednom filmovém studiu, kde se projekt začal vyvíjet, ale nikdy se nezrealizoval. Borten získal práva na film zpět a nabízel ho dalším producentům. Zajistil pro film předkupní právo a scénář přepsal, přidal do něj nový materiál na základě jeho dalšího průzkumu.

V roce 2000 se Borten spojil se scénáristkou Melisou Wallackovou. Společně příběh zjednodušili, ustoupili od objemných informací a názorů, aby se blíže zaměřili na lidskou odyseu hlavní postavy. Borten vzpomíná: „Příběh jsme analyzovali podle různých postav, které představují různé úhly pohledu.“

Wallacková poznamenává: „Ronův vývoj byl úžasný. Byla to jeho zjištění a poznávání sebe samého, ale i jeho zjištění v oblasti výzkumu AIDS a vývoje léků, které scénář nasměrovaly tam, kudy se nakonec ubíral.“

V roce 1985 byl AZT (azidothimidin) jediný anti-virový lék, který sliboval naději v léčbě HIV a AIDS. Přesto byl ve velké míře nedostatečný – v omezeném množství pouze pro pacienty v klinických studiích nebo prodáván ilegálně na rychle se rozvíjejícím černém trhu. Nakonec byl v roce 1987 uveden na trh jako nejdražší schválený lék v historii. Jeho roční dávka vyšla na více než 10 tisíc dolarů.

Pacienti umírali denně. HIV infekce a úmrtí způsobená AIDS rostly geometrickou řadou rok co rok. Po celou dobu se aktivisté v boji proti AIDS a pacienti jako Ron zasazovali o cenově dostupné a alternativní léčebné postupy. Vyzvali FDA o urychlené schválení desítek potenciálně užitečných léků, které nebyly v USA k dispozici.

„Ron se často ocital v přímém konfliktu s FDA - a občas DEA, FBI, a IRS,“ žasne Wallacková. „Toto je muž, který bojoval proti vládě za právo získat kontrolu nad tím, co se dostávalo do jeho těla. On zažaloval FDA u federálního soudu v San Francisku s tvrzením, že jejich jednání porušilo jeho devátý ústavní dodatek ‘právo na zdravý rozum’. Čím víc jsme problém zkoumali, tím víc nás překvapoval rozsah ústavních otázek týkajících se osobních svobod.“

Ronův čas přichází

Jakmile Craig Borten a Melisa Wallacková dokončili novou verzi scénáře, dostal se KLUB POSLEDNÍ NADĚJE do aktivního vývoje ve filmovém studiu. Tentokrát na téměř deset let a stále nebyl natočen. Když klauzule WGA, o opětovném navrácení práv původnímu majiteli, vrátila práva zpět do rukou dvou scénáristů, psal se rok 2009 a duo znovu vyhledalo Robbie Brennerovou. Ačkoliv jejich scénář v průběhu let získal spoustu příznivců, žádný z nich nezůstal tak nadšený jako Brennerová.

Borten vzpomíná: „Pokaždé, když nastal ve vývoji obrat k lepšímu, Robbie řekla ‘postarám se, aby se ten film natočil.’“

Wallacková poznamenává: „Cítili jsme, že teď nastal ten pravý čas; dali jsme jí svolení, aby se do toho pustila.“

Brennerová poslala Bortenův a Wallackové scénář texaskému rodákovi, herci Matthew McConaugheymu, s otázkou, zda by měl zájem hrát jiného rodáka z Texasu.

„Ptala jsem se sama sebe ‘Kdo je Ron Woodroof?’ a v mé mysli to byl Matthew,“ říká Brennerová. „Stejně jako Ron, i on je z Dallasu, je hezký a má jiskru v oku. Matthew je také silnou osobností, je inteligentní a stejně jako Ron, má charisma s dobrodružným duchem kovboje. Byl pro tuto roli ideální.“

Borten dodává: „Ron byl velmi charismatický, vtipný a přesvědčivý. Skutečný obchodník. I když si z vás dělal legraci, chtěli jste, aby v tom pokračoval, protože byl tak okouzlující. Matthew má mnoho stejných vlastností.“

Když si McConaughey poprvé přečetl scénář KLUBU POSLEDNÍ NADĚJE, našel: „Silný příběh, který měl velký přesah. Byl to neuvěřitelně lidský příběh bez sentimentu. Nikdy jsem nečetl scénář, který by se zabýval stejným problémem a z tohoto úhlu pohledu.“

„Ron byl americký originál. Burcoval k akci. Neodmlčel se. Řekl jsem ‘Chci tenhle film dělat. Odvyprávět Ronův příběh.’“

To bylo přesně to, co chtěla Brennerová slyšet. Rozhodla se dostat film od vývoje do výroby. Požádala další vášnivou zastánkyni projektu, Rachel Winterovou, aby se k ní na projektu přidala v roli producentky; Brennerová nadále pokračovala v práci na KLUBU POSLEDNÍ NADĚJE, i když přijala práci na plný úvazek v jiné filmové společnosti.

Brennerová se jí nemusela ptát dvakrát. „Byla to pro mě čest; chtěla jsem pomoci tento příběh odvyprávět,“ říká Winterová. „Osobně se mě dotýkal: můj otec i já jsme byli svědky umírání mého strýce, který podlehl AIDS.“

Přemítá: „Mám ráda skutečné příběhy a tohle byl příběh Davida a Goliáše. Byl to příběh o jednom člověku, který bojoval za dobrou věc. Připomnělo mi to filmy jako *Erin Brockovichová*, *Milk* a *Schindlerův seznam*, které nám všem ukázaly sílu lidského ducha. Dozvídáte se nová fakta a učíte se historii, ale dramatický dopad příběhu spočívá v osobní cestě hlavního hrdiny. Jedná se o filmy, které se mnou v průběhu let zůstaly, a mám pocit, že mají mnoho společného s KLUBEM POSLEDNÍ NADĚJE.

„Při čtení Ronova příběhu jsem přemýšlela o tom, jak bych se zachovala já v takové situaci. Kdo jsem? Lehla bych si do postele a umřela? Dokázala bych se stát součástí komunity, která by mi byla dříve zcela neznámá? To všechno byly prvky velkého příběhu.“

Obě producentky začaly hledat tvůrčí osobnost, která by byla na stejné vlně. Brennerová vycítila, že mnohokrát oceněný kanadský filmař, Jean-Marc Vallée, byl režisérem, kterého stálo za to oslovit.

Brennerová se domnívala, že mohl do filmu vnést „něco objasňujícího a poetického“, co by bylo na filmovém plátně vidět. Shlédla jsem jeho první dva filmy a pomyslela si - filmař,

který dokáže tak dobře natočit nekonvenční film jako je *Dar od boha* a pak stejně dobře udělat klasický milostný příběh a historický velkofilm *Královna Viktorie*, je prostě úžasný.“

„Jean-Marc má jedinečný vizuální styl vyprávění. Cítila jsem, že by dokázal udělat náš film silný obrazově, ale i herecky.“

Winterová dodává: „Jeho režijní vedení je jistým způsobem instinktivní a podtrhuje bohatost postav a jejich emocí.“

Vallée v danou dobu pracoval na jiném filmu, *Café de Flore*, ale byl naprosto ohromen, když si přečetl Woodroofův příběh. „Úplně mě to dostalo,“ říká režisér. „Přitahují mě látky se silným protagonistou, tento byl dojemný a inspirující. Okamžitě jsem se do scénáře zamiloval. Přes všechny jeho chyby, jsem si Rona oblíbil a myslím, že diváci to budou cítit stejně. Začal jsem Ronovi fandit a myslím, že diváci budou taky.“

McConaughey říká: „Nechtěli jsme udělat dokument o AIDS nebo film, který by měl světu podávat velké sdělení. Je to dramatický film o životě jednoho člověka.“

Vallée s ním souhlasí: „Není to dokudrama, ani životopisný film.“

V polovině roku 2012 byly filmové přípravy v plném proudu. Vallée požádal herce a vedoucí jednotlivých oddělení, aby se podívali na cenami ověřený dokumentární film *Jak přežít mor*. Poznává: „Je to skvělý film. Posloužil nám jako užitečná reference, která připomíná první roky působení aktivistických skupin bojujících za práva nemocných AIDS. Jejich existence byla naprosto nezbytná.“ Mezi významné skupiny patřily: ACT UP; Project Inform; AIDS Action Council; a People With AIDS (PWA) Coalitions.

Vallée a producenti začali hledat herecké protějšky Matthew McConaugheymu. Muselo se jednat o osobnosti, které by si dokázaly stát za svým. Jejich postavy měly být energické a jednat s Ronem rázně. „Byl to film, kde sice skvělý scénář bude ve výsledku jen tak dobrý, jak dobré herce do něj obsadíte,“ řekla Brennerová. „Laťka byla nasazena vysoko, protože Matthew se do postavy Rona zcela transformoval.“

„Pro roli Rayon jsem Jean-Macovi navrhla Jareda Leta. Pořád jsem na Jareda musela myslet; postavu Rayon jsem slyšela mluvit jeho hlasem.“

Brennerové instinkt byl správný, což se potvrdilo jakmile Leto začal pracovat na hlase Rayon. Zabralo mu to několik týdnů; v celé historii filmu potřebovali herci jako Peter Sellers nejdříve vytvořit a zdokonalit hlasový projev svých postav, než vypilovali to ostatní.

Tak se taky stalo. Vallée uvádí: „Nikdy jsem se nesetkal s Jaredem Letem, ale s Rayon; Leta neznám. Jared mi nikdy neukázal Jareda. Při našem prvním setkání byl Rayon a snažil se mě svést. Byl ponořený do své postavy a dokonce byl tak i oblečený.“

Leto se posledních pět let živil jako spisovatel/režisér a zpěvák/hudebník a neměl v plánu se vracet k herectví. Ale jak sám vysvětluje: „Spojení jednotlivých elementů jako - role, scénář, režisér a Matthew v roli Rona – mi neumožnilo roli odmítnout.“

„Měl jsem spoustu jiné práce, ale jak můj přítel vždycky říká, ‘Pokud chcete mít hotovo, zaměstnejte tu nejvíce zaneprázdněnou osobu v místnosti.’

Brennerová uvádí: „Měli jsme štěstí, že se Jared vrátil díky našemu filmu k herectví.“

Leto zmiňuje: „Věděl jsem, že role bude vyžadovat masivní závazek, ale to je také součástí toho, co pro mě na tom bylo atraktivní. Nechtěl jsem se této postavě vzdalovat; chtěl jsem jít být tak blízko, jak jen bylo možné.“

„Byla radost ztvárnit tuto krásnou postavu. Díky ní jsem poznal nové lidi. Bylo to velmi obohacující.“

Jennifer Garnerová (držitelka Zlatého glóbu a ceny SAG) si přečetla scénář poté, co jí s projektem seznámil McConaughey a přijala v něm roli empatické imunoložky, Dr. Eve Saksové.

Příběh na Garnerovou zapůsobil: „Vrhl světlo na temnou dobu v této zemi. Podíval se zpět, aby byl svědkem toho, jak daleko jsme se dostali a zároveň se podrobněji zaměřil na lidi, kteří nám tento krok vpřed pomohli udělat.“

Winterová říká: „Ze všech postav v celém filmu stojí Eve nohama pevně na zemi; stejně jako Jennifer a to je ve filmu znát. Velkou část Eviny cesty tvoří její reakce na to, co se učí od statečných bojovníků. Jennifer vnáší do své postavy přirozenou srdečnost a inteligenci.“

„Na Jennifer není nic falešného,“ říká Brennerová. „Díváte se na ni a věříte, že Eve chce konat dobro.“

McConaughey souhlasí s tím, že Garnerové „neodmyslitelné vlastnosti a její půvab“ jí v roli Eve dobře posloužily. Říká: „Eve chce, aby moje postava udělala správnou věc. On vidí, že je to dobrý člověk, ten druh ženy, kterou by měl muž hájit. Ne, že by byla slabá; je to spíš o tom ‘Vím, že ona se nemýlí, takže se musíš mýlit ty.’ V podání Jennifer vidíte Evinu starostlivou povahu a velké srdce.“

Leto poznamenává: „Jennifer je empatická a úžasně spojená se svou postavou. Takže Eve je k Rayon vždy láskyplná.“

Herečka, která se narodila v Texasu a vyrůstala v Západní Virginii, svou postavu viděla, jako člověka, který se ocitá mezi různými světy. Poznamenává: „Eve se věnuje kovbojovi Ronovi a Rayon, která je její starou přítelkyní. I když je součástí zdravotního systému, chce pro své pacienty udělat správnou věc. Když zjistí, že by mohly existovat i jiné způsoby jak uvažovat a přistupovat k léčbě AIDS, začne systém zpochybňovat. Je to lékař, který se stále více stává léčitelem.“

Poté, co byly zdolány takové výzvy, jako bylo zajištění hereckého obsazení a finančních prostředků, začalo v listopadu 2012 filmové natáčení.

Vallée uvádí: „Tento příběh je krásný a podmanivý a musel být odvyprávěn. Jsme za něj všichni vděční. Být součástí tohoto projektu je pro nás čest.“

„KLUB POSLEDNÍ NADĚJE je osobní příběh, který je větší než život sám. Příběh Rona Woodroofa vás vezme za srdce.“

Boj a podnikání s AIDS

Na začátku 80. let žil Michael O'Neill, který v KLUBU POSLEDNÍ NADĚJE ztvárnil FDA úředníka Richarda Barkleyho, v New Yorku a živil se jako herec. V té době se vědělo málo o tom, jak se nemoc šíří a mylné představy bujely. Vzpomíná si, jak: „Všichni byli zmatení a měli strach.“

„Jednou večer jsem jel metrem a viděl jsem tam takového velkého kluka, vypadal jako milej kluk ze Středozápadu. Snažil se zakrýt svoje léze make-upem. Napadlo mě ‘Přišel sem, kde to je v pohodě, aby byl tím, kým je, a brzy už tu nebude.’“

Bigotnost a předsudky vůči LGBT (lesbické, gay, bisexuální a transgender) komunitě jsou uváděny jako důvod pro počáteční pomalou reakci americké vlády na HIV, včetně nedostatečného financování výzkumu AIDS. Spojování AIDS s homosexualitou vyvolalo ve společnosti zuřivou anti-gay reakci, zatímco pacienti umírali v zákopech nevyhlášené války.

HIV a AIDS devastovaly jednu městskou čtvrť za druhou. O'Neill žil v té době v newyorské Chelsea – která teprve začínala nabírat na svém charakteru - O'Neill přemítá: „Je důležité, abychom na tuto dobu nikdy nezapomněli.“

Kurt and Bart, duo kostýmních výtvarníků KLUBU POSLEDNÍ NADĚJE, si na tu dobu pamatuje velice dobře. Oni sami prožili všechno, včetně strachu. „Ta doba přinesla velké ztráty a tak málo bylo známo o léčbě. Lidé, kteří bojovali o své životy, odvedli tolik tvrdé práce. Tenkrát neexistovaly filmy, které by se tím zabývaly.“

„Každý, kdo na filmu pracoval, měl k tématu osobní vztah a měl určitý důvod, proč se k projektu připojil. Postava Rayon a pouto, které si s Ronem vytvoří, v nás vyvolalo spoustu vzpomínek.“

Přes to přece všechno, LGBT komunita šla příkladem. Reagovala na nemoc aktivismem, výzkumem a péčí. Ron vstoupil do boje z jiné, výhodnější pozice a dal se s nimi dohromady svým vlastním způsobem.

Producentka Robbie Brennerová připomíná: „Mnoho lidí si stále myslelo ‘dobře, týká se to jen homosexuální komunity,’ a přemýšlelo, jestli se to dalo chytit ze vzduchu nebo jestli byste se mohli nakazit pouhým dotykem HIV pozitivní osoby. Lidé se báli a lékaři si stále nasazovali masky, protože jim chyběly vědecké poznatky. Když se Ron dozvěděl, že zemře na nemoc, která pro něj byla v rozporu se vším, co věděl o životě, pustil se do vzdělávání.“

Matthew McConaughey se na tuto roli připravoval celé měsíce a udělal vše pro to, aby se dostal do Ronova myšlení. „Když jsem si poslechl jeho audionahrávky a seznámil se s fakty, necítil jsem potřebu získávat další informace. Ronovy rozhovory byly tak užitečné. Když jsem ho poslouchal mluvit, po sedmi letech života s HIV, uvědomil jsem si, že člověk o sobě a o svém odkazu mluví jinak, když rekapituluje, než když žije život, který právě probíhá.“

„Ale pak jsem se rozhodl setkat se s Ronovou rodinou a to pro mě mělo velký význam. Bylo to velmi poučné. Jsou to báječní lidé, kteří mi umožnili nahlédnout do jejich rodinné sbírky, půjčili mi alba, jiné pásky a několik jeho deníků a další věci.“ McConaughey se o materiály rychle podělil se členy produkčního týmu, podpořil tak tvůrčí proces několika klíčových filmových oddělení.

Při čtení deníků a při setkáních s Ronovými blízkými, kdy se o Ronovi hodně mluvilo, McConaughey získal nový obdiv k člověku, kterého měl ztvárnit na filmovém plátně. „Na začátku této cesty stojí ubohý kovboj a na jejím konci se stává skutečným vědcem. Měl mozek inženýra, který dobře využil, když se snažil uživit jako elektrikář. To také vycházelo z jeho vůle přežít. Jakmile pochopil, že se nakazil virem HIV, jeho život získal smysl, měl tuhle jednu jasnou věc, kterou musel udělat - zůstat naživu. Vše ostatní z toho vyplývalo.“

Producentka Rachel Winterová přemítá: „Když se Ron svěřil se svým zdravotním stavem okruhu svých nejbližších, jejich odezva je zraňující, vzhledem ke strachu a neznalosti té doby se těžko dalo očekávat něco jiného. Myslím, že T.J., kterého tak fantasticky ztvárnil Kevin Rankin, představuje poslední zbytky Ronova starého života.“

Scenáristka Melisa Wallacková poznamenává: „Ronův nový život začíná, když jde ven a rozhodne se dále vzdělávat. Jen si představte, jak to muselo vypadat předtím, než byl Internet! Ukazujeme, jak chodil do knihoven a procházel soubory mikrofilmů, listoval novinami, pročítal vědecké a lékařské publikace ve snaze najít informace o nemoci, o které

nikdo nevěděl dost. Nevěděl nic o vládních agenturách, farmaceutických firmách a lécích – ale vše se naučil a pak se jim dokázal postavit čelem.

V průběhu práce na scénáři si Wallacková nejvíce užívala psaní hlavní postavy a jejího bojovného ducha. Podivuje se: „Ron byl kovboj, který na sebe vzal těžký úkol, pomohl mnoha lidem, ale zároveň se mnoha musel postavit. Byl velmi houževnatým člověkem. Možná, že to je věc Texasu – ‘vláda mi nebude říkat, co mám dělat’ – proto byl tak iniciativní. Na začátku ho motivoval především jeho vlastní zájem, protože chtěl žít, ale stal se velmi nesobeckým. Nebyl člověkem, který sám sebe litoval. Věděl, že zemře a on se chystal umřít v kovbojských botách.“

Když mu zkříží cestu zdravotní systém jeho vlastní země, Ron se obrátí na černý trh a objeví skryté zásoby alternativních léků za hranicemi Texasu, v Mexiku. Právě tam, na klinice pro pacienty s AIDS, se Ron setká s emigrantem, lékařem Dr. Vassem (Griffin Dunne). V Mexiku Ron najde novou sílu a naději. V pašování a tajném prodeji léků zároveň vidí lukrativní obchodní příležitost. Sám z vlastní zkušenosti moc dobře ví, jak pacienti s AIDS zoufale hledají cenově dostupné alternativní léčby. Ale jeho podnikání mu záhy přináší nežádoucí pozornost úředníka Barkleyho z FDA, který ho nepřestane pronásledovat.

Při ztvárnění své role, bral Michael O'Neill v potaz jeden klíčový fakt: „Barkley vidí, že je Ron nemocný a tak nechce být ten špatný. Dokonce Ronovi nahrává, alespoň ze začátku. Během jejich prvního výslechu Barkley věří pouze tomu, čemu věřit chce – což dělá většina z nás.“

„Nevnímám svou postavu jako špatnou. Stojí na straně systému zavedeného k ochraně americké veřejnosti. Otázkou je, byl ten systém v dané době laxní?“

Ron se poučí, že není tak jednoduché pašované léky prodat, jak si původně myslel. Zjistí, že Rayon je výbornou vyjednávačkou - a nepostradatelným článkem, který ho může napojit na komunitu, pro kterou nemá a nikdy neměl pochopení.

McConaughey říká: „V Rayon Ron najde dalšího člověka, který je něco jako vyděděnek. Ale nejedná se o ‘ted’ mi to došlo’ moment; to by nebyl Ron. Byl odhodlán zůstat naživu a rozjet

svoje podnikání a vidí v Rayon dobrého obchodního partnera. Takže mezi nimi vznikne pouto 'my proti nim' nebo 'my proti celému světu.'“

„Rayon a Ron jsou svými pravými opaky,“ komentuje Leto dynamiku jejich postav. „To je to, co udělalo jejich vztah tak zajímavým: spojení kovboje a královny. Pokud jde o stavbu scénáře, který je úžasný, jsou ti dva opravdu skvělou dvojicí. A režisér to přijal ve smyslu - jak ti dva na sebe vzájemně působí a nalézají k sobě cestu. Partnerství s Ronem dává Rayon životní smysl, má pro co žít.“

Jak jejich podnikání roste, Dallas Buyers Club se stává místem častých zásahů FDA, DEA a místní policie a všechny jejich zásoby podléhají konfiskaci. Ale Ron obratem žádá o soudní nařízení, které dočasně umožní pozastavit jejich případ, a v mezičase znovu doplní zásoby. Když FDA znemožní dovoz některých z těchto léků z určitých zemí, Ron vycestuje do jiných zemí, aby léky získal nebo najde nové alternativy.

Brennerová poznamenává: „FDA byla a je nutnou regulační agenturou. Naše země potřebuje instituci, která kontroluje bezpečnost jídla a léků, které požíváme. Ale zároveň to je regulační multimiliardový business a kdykoliv se jedná o hodně peněz, hranice bezúhonnosti se stírají.“

„Byli jsme si dobře vědomi toho, že musíme dokonale nastudovat všechna fakta, abychom se ujistili, že to, co jsme dali do scénáře, bylo přesné a zároveň ohleduplné k lidem, kteří tenkrát žili a zemřeli. Všechno, co ve scénáři bylo, bylo prověřeno - ze všech stran rovnice, včetně lékařů a aktivistů. Ron si prodloužil život díky mnoha alternativním lékům, které pomohly zkrotit příznaky AIDS, ale nemoc neléčily.“

Winterová poznamenává: „Craig a Melisa našli tu pravou míru přesnosti - co se týče lékařských detailů, ale i právních a vládních otázek, kterým Ron čelil. Ale nemohli jsme s touto 'procedurální' linií zacházet příliš daleko; film musel zůstat zábavným.“

„Bylo důležité, abychom zůstali věrní tomu, kým Ron byl - a Matthew o to vášnivě usiloval.“

McConaughey se domnívá, že Ronovo neúprosné posouvání hranic, bylo důležitou součástí pokroku v boji o dostupnost léčby AIDS. Poznamenává: „Ron se stal trnem v oku FDA. Povzbuzoval své klienty z Buyers Clubu, aby se hlasitě ozývali. Úspěšně usiloval, společně s

dalšími obhájci pacientů, včetně aktivistů, o urychlení procesu schvalování léků a jejich cenovou dostupnost.“

Tito průkopnickí aktivisté a zastánci často koordinovali své úsilí a sdíleli informace se členy Buyers Clubu. V prosinci 1991, novinář Chicago Tribune, Jean Latz Griffin, informoval, že v Chicagu působí více než tucet klubů v „malých kancelářích, obchůdcích a loftech“ - a slouží odhadem 10.000 zákazníkům po celých USA. Kromě Rona mezi další Buyers Cluby v té době patřily: Healing Alternatives Foundation v San Franciscu, the People With AIDS (PWA) Health Group v New Yorku a Fight for Life ve Fort Lauderdale.

V polovině 90. let byl tzv. „AIDS koktejl“ kombinovanou léčebnou terapií přijímanou pacienty s HIV/AIDS. Ze začátku byl v redukováných dávkách součástí této léčby i AZT (azidothimidin). Tato kombinace léků zachraňovala a prodlužovala miliony životů; součástí tzv. „ARV koktejlů“ byly tři léky, každý z nich napadal různé elementy virové replikace, čímž výrazně snižoval projevy HIV.

Boj o nalezení léku stále pokračuje, stejně jako boj o poskytnutí léčby těm pacientům, kteří ji potřebují; desítky tisíc HIV pozitivních lidí ve Spojených státech a miliony dalších po celém světě nemá přístup k informacím nebo k zahájení léčby.

Jennifer Garnerová připomíná: „Pokrok, kterého jsme dosáhli, byl docílen díky obětem, které lidi přinášeli a přinášejí; nedokážu si představit, jak těžké to tenkrát muselo být, ztratit tolik přátel.“

Hlubší studie postav

Od chvíle, kdy se poprvé setkali v New Yorku a diskutovali natáčení KLUBU POSLEDNÍ NADĚJE se Matthew McConaughey a Jean-Marc Vallée v mnohém shodli. Herec z Texasu a filmař z Montrealu byli rozhodnutí udržet Ronův příběh syrový a mnoho odhalující, stejně jak Ron žil svůj život.

McConaughey poznamenává: „První věc, kterou se snažím dělat jako herec, je přistupovat k textu s pokorou. Scénář Craiga Bortena a Melisy Wallackové mě informoval slovo za slovem o všem, co se týkalo hlavní postavy, ale také mě informoval o tom, kým Ron nebyl.“

„Jean-Marc i já jsme cítili divoký, bláznivý a citově silný příběh s velkou dávkou humoru a s některými velmi ironickými vztahy, kterým jsme se nevyhýbali. Náš přístup byl ‘když je to lidské, bude to fungovat.’“

Vallée říká: „V každém filmu se snažím zachytit realitu, být upřímný a přivést na filmové plátno autentické a skutečné okamžiky. S herci jsem prozkoumal emocionální obsah každé scény a pokusil se vytvořit správný rytmus pro naši práci. Na tomto projektu jsme museli dosáhnout emocí jako na horské dráze.“

McConaughey ocenil Vallého kolegiální přístup a jeho „bystrou mysl“. Herec říká: „Mojí oblíbenou částí filmové tvorby je práce na struktuře filmu a proces s tím spojený. Od chvíle, kdy jsme s Jean-Marcem začali mluvit, jsem zjistil, že to byl skvělý posluchač; nemyslím, že by mě jedinkrát přerušil. A já dokážu mluvit dlouhou dobu!“

„Měli jsme podobný smysl a pochopení toho, co by bylo pro tento film nejlepší, co se pro něj hodilo. Hned na začátku, když jsme museli udělat spoustu rozhodnutí, jsme vybírali stejně, nezávisle na sobě.“

Na Vallého zapůsobila McConaugheyho oddanost. „Je to tvrdě pracující profesionál,“ podivuje se filmař. „Skvělý student, vždy perfektně připravený. Málokdy jsem viděl herce pracovat a připravovat se tak jako on. Kopie jeho scénáře byla poseta poznámkami. Vždy rozebírá děj příběhu a jeho postavu, aby se ujistil, že vše funguje. Matthew se narodil a vyrůstal poblíž Dallasu, takže dobře věděl, odkud pocházel Ron Woodroof a dobře znal kulturu a historii, která Rona formovala.“

Herec připouští, že jeho postava je „hašteřivý mizera s šibalským smyslem pro humor. Je to člověk, kterého je snadné nenávidět, ale nemůžete si pomoci, musíte ho milovat. Když je člověk upřímný sám k sobě jako on, berete ho 'prostě takového jaký je' a začne vám na něm záležet.“

„Můj přístup k jeho ztvárnění, byl ovlivněn skutečností, že Ron byl především podnikatelem, člověkem, který dělal, co bylo nutné, aby přežil. Později se stal bojovníkem za správnou věc,

aniž by si to uvědomoval. Pomohl zachránit tolik lidí a jestli to dělal pro nás pro všechny nebo jen ze sobeckých důvodů, prostě to udělal.“

Producentka Rachel Winterová vypožadovala, že McConaughey ztvárnil Rona velice věrně. Vzpomíná: „Tvrdě pracoval s Craigem Bortem a Melisou Wallackovou, aby již ve scénáři vytvořil Ronovu osobnost, jeho hlas a odvahu. Ron byl rychlým řečníkem, svojí podstatou šejdířem i bojovníkem. Matthew se ujistil, že každá z těchto vlastností se odrazila v dialogu způsobem, jakým mluvil a byla neměnná v jeho charakterizaci.“

Vallée žasne: „Po prostudování původních audiokazet, Ronových deníků a citátů, se Matthew dostal blízko ke skutečné postavě. V průběhu doby, kdy jsme společně na filmu pracovali, se z něj stal někdo jiný.“

Jennifer Garnerová poznamenává: „Nemohla jsem mít větší úctu k Matthewovi a to nejen kvůli tomu, čím si fyzicky prošel; to vyžaduje víc, než jen disciplínu. Vyžaduje to intenzivní potřebu hledání opravdovosti. Znal tu postavu dokonale, rozebral ji a pak ji znovu složil dohromady. Každý den se musel citově otevřít.“

Aby se na roli imunoložky AIDS dobře připravila, mluvila herečka s různými lékaři a hodně materiálů si nastudovala. Ale jak sama říká: „Více jsem se o té době, léčích a jejich účincích dozvěděla od Matthewa, než od kohokoliv jiného.“

Winterová nabízí vysvětlení: „Matthew byl soustředěný ve své touze odvyprávět tento příběh; prošel si velkou ztrátou váhy a dokonale si prostudoval tu dobu a problematiku. To dokazuje jeho oddanost KLUBU POSLEDNÍ NADĚJE.“

„Myslím, že diváci zapomenou, že sledují Matthew McConaugheyho. Uvidí jen Rona Woodroofa.“

Producentka Robbie Brennerová souhlasí s tím, že se McConaughey „transformoval do Rona. Když jsem viděla jeho vlasy a make-upové testy, měla jsem husí kůži.“

Ze všech materiálů, které McConaughey prostudoval, považuje Ronovy deníky za nejvíce užitečné. Díky nim pochopil, jak v sobě jezdec rodea a elektrikář našel statečnost a

vytrvalost, aby se z něj stal vzdělaný stoupenec hnutí v boji proti AIDS. Ron si psal deníky během doby, kdy býval sporadicky zaměstnán.

„Všechno bylo pečlivě popsáno,“ říká herec. „Středa, načerpal jsem benzín za 12 dolarů. Stále dlužím 3 dolary paní Rose.“ Zmiňoval se o práci v ten určitý týden; na konci týdne byste viděli, že vlastně nenašel tolik práce, jak doufal, ale zůstával optimistický. Vstával každé ráno v 6:00. Působil jako člověk, který měl kariéru na plný úvazek. Byl připraven jít do práce každý den a pak seděl a čekal. Účet za jeho pager nebyl splacen, jeho telefon nezvonil, ale zůstával připravený.“

„Pak by se tam objevily dvě strany s velkými čmáranicemi z doby, kdy jak předpokládám, jen seděl doma zdřogovaný a snil o lepším životě.“

Herec se dále svěřuje: „Zjistil jsem, že měl potíže - ve vztahu s ženami a s jeho vynálezy. Byl kreativní, dokázal vymyslet použitelné věci; jeho rodina a přátelé mu říkali ‘Měl by sis to nechat patentovat.’ Ale on ten projekt dokončil a odešel od něj, nikdy ho nepatentoval – mohl, ale nikdy to neudělal. Nedokončil věci, se kterými začal.“

„Ale když onemocněl AIDS, tak se mu podařilo dovést něco až do konce: dokázal přežít.“

McConaughey prošel kompletní fyzickou proměnou, aby mohl hrát křehkého, vyzáblého, umírajícího muže. Vzpomíná: „Jean-Marc a já jsme se o tom začali bavit hned na začátku. Měl obavy ‘Jak se ti podaří tolik zhubnout?’ Řekl jsem, ‘Nedělej si starosti, hubnutí bude mou vlastní prací.’“

Tento proces započal 4 měsíce před samotným natáčením. McConaugheyho nejdříve napadlo, že se dá tak markantní ztráty hmotnosti dosáhnout z 50 % dietou a z 50 % cvičením. „Naštěstí jsem zjistil, že to bylo z 98% dietou a ze 2% cvičením - i když bylo docela drsné konzumovat pouze kontrolovanou stravu.“

Druhý zmiňovaný druh životosprávy mu umožnil zbavit se svalové hmoty a tonusu a překročit záchytné váhové body. „Nejtěžší bylo dosáhnout klíčových úrovní,“ prozrazuje McConaughey. „Když jsem se dostal na 80 kg, tak jsem lehce spadl na 77kg. Pak bylo těžké dostat se na 75 kg, ale jakmile jsem tam byl, sletěl jsem na 72 kg a tak dále. Vyžaduje to

duševně se uzavřít. Vždycky jsem byl hladový, takže jsem neustále musel tlumit svoje touhy; zjistíte, kolik času vám zabere zkrotit přirozenou potřebu po jídle. Žvýkal jsem hodně ledu.“

Po celou dobu konzultoval svou dietu s lékaři. Aby mohl hrát Rona, shodil ve výsledku téměř 23 kg. Po většinu natáčení vážil zhruba 63 kg. Během klíčové scény v nemocnici se dostal až na 61 kg. Sám říká: „Byla to nádherná cesta, duchovně a duševně. Něco, co bylo dobré nejen pro roli, ale i pro mě. Více jsem četl. Více jsem i psal. Moje mysl se stala ostřejší. Spal jsem o tři hodiny méně každou noc. Naučil jsem se rozlišovat mezi dobrým a zlým a o možnostech volby a respektování věcí, které považujeme za samozřejmost.“

Poté, co natáčení skončilo, si herec navykl na málo nebo nic v přijímání potravy. Bylo mu doporučeno, aby byl opatrný při nabírání váhy zpět do původního stavu. Prozrazuje: „To byla ve skutečnosti mnohem nebezpečnější část. Nemůžete prostě jít ven a začít jíst zmrzlinu a cheeseburgery. Vaše tělo a orgány to nejsou schopné přijmout. Od doby, co jsme dokončili natáčení, se nadále snažím jíst zdravě, zvyšuji množství bílkovin na každé kilo, které jsem přibral a udělal jsem si čas na začlenění cvičení zpět do mého běžného režimu.“

„Během měsíců hubnutí jsem dosáhl toho, v co jsem doufal. Bylo to součástí mého závazku hrát Rona. Získal jsem mnohem víc, než jsem si od toho sliboval.“

Stejně jako McConaughey, i Jared Leto pochopil, co obnáší podstoupit změnu tělesné váhy ve prospěch filmové role. Leto měl na přípravu pouhé tři týdny. Aby pro roli Rayon rychle zhubl a dosáhl jejích kosterních proporcí, musel se po celou dobu postit. Tělo Rayon bylo zubožené nejen nemocí AIDS, ale i nadměrným užíváním drog. Když se začalo točit, Leto vážil 52 kg. „Chtěl jsem postavu Rayon ztvárnit co nejlépe,“ vysvětluje herec.

Leto proměnil své tělo kvůli filmovým rolím v minulosti již několikrát. Zhubl, když se učil běhat pro ztvárnění role atleta ve filmu *Zázračný běžec*; jeho váha klesla o více jak 11 kg ve filmu *Requiem za sen*; a nabral více jak 27 kg pro film *Zavraždění Johna Lennona*.

Tehdy přísahal, že se už nikdy nevydá tou druhou zmiňovanou cestou. Vysvětluje: „Přibírat na váze je horší než hubnout; co v takovém případě děláte svému tělu je hrozné a mnohem toxičtější, zejména proto, že nejíte zdravě.“

V případě KLUBU POSLEDNÍ NADĚJE se Leto ztráty váhy a extrémně soustředěného stravovacího režimu neobával. Říká: „V minulosti se lidé postili s výbornými výsledky - duchovně i duševně. Takže si nemyslím, že by to nutně musela být špatná věc. Záleží na tom, jak dlouho to děláte a jak to děláte; a jestli se o tom snažíte dozvědět víc. Můžete ztratit nejen tuky, ale i hodně svalové hmoty. Pil jsem dost vody a velmi málo jedl.“

„K mé postavě ztráta váhy patřila. Ale fyzická transformace vás ovlivňuje v mnoha ohledech, včetně vašich emocí. Má vliv na vaši energii. Ovlivňuje váš hlas a vzhled, způsob, jak se nesete. Jde o hodně. Když jste se podívali na někoho jako Matthew, který pro svou roli a pro filmový příběh obětoval tolik, tak jste do své role začali dávat mnohem víc. Všichni jsme museli zdolat tento velký úkol společně.“

McConaughey dodává: „Některé lidi mohl odradit Jaredův přístup, zůstat v roli po celou dobu. Jejich škoda. Pro nás pro oba to bylo dobré; bylo by herecky snadné sklouznout v jeho roli ke karikatuře, ale Jared udržel Rayon v její výstřednosti na uzdě. Jared se vydal cestou ‘člověka’ a díky tomu byl opravdovější a bylo snadnější s ním i hrát.“

Winterová podotýká: „Srdce tohoto filmu se skrývá ve vztahu mezi Ronem a Rayon. Jejich dynamika připomíná *Půlnočního kovboje* s trochou *Butch Cassidy a Sundance Kida*. Je to druh energie, která na filmovém plátně krásně ožívá.“

V Dallas Buyers Clubu byla LGBT komunita zastoupena jak mezi zaměstnanci, tak klienty, včetně Ronovy obchodní partnerky. Scénáristka, Melisa Wallacková říká: „V 80. letech byl Texas pro homosexuály nebo transsexuály bezesporu jedním z nejtěžších míst, a ještě víc pro ty, kteří se nakazili AIDS.“

„V postavě Rayon jsme chtěli vykreslit člověka, který zápasil s touhou žít a umřít. Ron s tím nikdy neměl problém; byl odhodlaný žít.“

Vzhledem k tomu, že autoři měli velkou volnost při interpretování postavy Rayon, Vallé ocenil Letovy instinkty. „Jared přišel s velice precizní vizí,“ říká režisér. „Já jsem viděl Rayon jako spojení sexy gaye a ženy, ve stylu glam rocku. Ale Jared se rozhodl držet pouze ženské polohy v průběhu celého filmu.“

Herec to potvrzuje: „Napojil jsem se na svou ženskou stránku, protože ta je výrazným rysem mé postavy. A co se týče emocí, bylo pro mě důležité, abych se pečlivě seznámil s tím, co to znamená být transexuální ženou a pochopil, jak v jejím případě vnímáte věci a co chcete od života.“

„Rayon je jiskřičkou a to není žádná slovní hříčka. Je to někdo, kdo touží být milován a milovat druhé. Je to člověk, který se chce starat o druhé s humorem a laskavostí. Je to ten druh lidské povahy, která přináší naději, radost a optimismus.“

Garnerová dodává: „Jared i já jsme s Jean-Marcem probírali Evenu minulost: naše postavy se znají velmi dlouhou dobu, poznali se dlouho před tím, než jim Ron vstoupil do života. Rayon byla vždycky tím druhem člověka, který vnášel trochu lehkovážnosti do Evina, jinak velmi vážného stylu života. A ona mu zase byla takovou pečovatelkou a teď se jí stává víc, než kdy předtím.“

Leto dále rozvádí: „Rayon volá Dr. Saksovou 'Evie'. Byli přátelé již na střední škole, dokud Rayon nezačala experimentovat se spoustou věcí a přestala chodit do školy. Šťastným řízením osudu se znovu potkaly, když byla Rayon diagnostikována AIDS. Je to právě Evie, kdo o ni pečuje.“

Garnerová říká: „Podobně jako Matthew i Jared udělal pro svou roli maximum. Ztvárnil Rayoninu křehkost, jako motýl. Měl tuto slabou, krásnou kvalitu. Byla to čest být s oběma při natáčení.“

Mít k dispozici dva herce, kteří se fyzicky proměnili a zcela ponořili do svých postav, přineslo režisérovi, Jean-Marcu Vellému, ještě více svobody. Takže nechal emocionální příběh a herecké výkony, aby řídily samotnou akci. Navazuje: „Důvěřovali jsme scénáři i hercům natolik, že jsme si mohli dovolit jen zapnout kameru a Jareda s Matthewem pozorovat.“

Michael O'Neill vzpomíná, jak přišel na natáčení: „Nepoznal jsem Matthewa, a když jsem uviděl Jareda, pomyslel jsem si 'To je hezká holka'. Žili uvnitř svých rolí.“

„Byl jsem rád, že jsem se stal součástí jejich procesu a přispíval do něj svou rolí. Zatímco oni ztělesňovali lidskou statečnost a houževnatost, moje postava na ně vyvíjela tlak. Nechtěl jsem, aby Barkley působil jako bezcitný státní úředník; Jean-Marc si dal záležet na tom, abych nebyl naprosto odloučen od svého lidství, což pro mě hodně znamenalo.“

O'Neill mohl sledovat vývoj své postavy, protože se s Ronovým vzájemně prolínají. Poznává: „Pokaždé, když se setkají, Ron už je ve svém aktivismu o krůček dál. Takže Barkley musí vyvíjet větší nátlak na chlapíka, který se stává stále více a více slabším. Vidí jeho bolest, ale musí plnit své pracovní povinnosti.“

Doktorka Eve Saksová se srovnatelně ocitá mezi profesní odpovědností a osobním soucitem. McConaughy se domnívá, že postava Eve: „Je těžkou rolí. Dr. Eve se musí pohybovat na tenkém ledě. Má naslouchat, vnímat a pak se rozhodnout, co udělat s informacemi, které se na ni valí ze všech stran, včetně její práce.“

Eve není pouze lékařkou Rona a Rayona, ale i mezičlánkem přístupu do vědecké/lékařské komunity, která se ocitá v názorovém rozkolu, zatímco se pandemie dále šíří. „Myslím, že se každý chytal stébla ve snaze najít lék,“ poznamenává Garnerová. „Mám pocit, že lidé dělali to nejlepší, co mohli, aby pochopili tuto děsivou nemoc; nevěřím tomu, že tam byli lidé s černými úmysly. Ale je samozřejmé, že se musela udržovat rovnováha mezi obchodem a medicínou.“

Ron diskutuje se svou imunoložkou od samého začátku a často. McConaughy říká: „Ron se tam objeví jako blesk z čistého nebe a chce ze sebe všechno najednou vychrlit a říká ‘Našel jsem nový způsob, jak na to.’ Pro Eve je těžké, aby to přijala.“

Garnerová uzavírá: „Jak se Ronova osobnost vyvíjí, stává se pro Eve více než pacientem; je pro ni člověkem, kterého nemůže jinak než respektovat.“